

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Summula Casuum Conscientiæ

In Qva Agitur De Præceptis Ecclesiæ, De Officio Confessarii, Ac De
Censuris

Petrus <a Sancto Josepho>

Coloniæ Agrippinæ, 1652

Articulus VII. De eo qui potest absolvere à censura.

urn:nbn:de:hbz:466:1-41572

ram, si subsit iusta causa eam ferendi, & necessarius ordo iuris non sit pratermissus.

ARTICVLVS VII.

De eo qui potest absoluere à censura.

DVBIVM est 1. quis possit absoluere à censura iuris reseruata vbi per censuram iuris, non modo ea intelligitur, quæ per statutum Papale lata est, sed etiam quæ per Episcopale. *Respondeo* eum tantum ab hac censura posse absoluere, qui eam tollit, vel eius superiorum aut successorem in dignitate, vel eum qui ab iis habet facultatem. Quia per reservationem facultas absoluendi aliis adimetur.

Si verò censura iuris non sit reseruata, quilibet Sacerdos ad confessiones audiendas approbatus, ab illa absoluere potest, nisi specialis quædam locorum prohibitio, aut consuetudo obstat.

Dubium est 1. quis possit absoluere à censura lata ab homine per sententiam generalem, aut particularem. *Respondeo* quando talis censura est reseruata, eam iure communi non posse tolli nisi a ferente, vel ab eius superiore, ut successore, aliove habente specialem facultatem ab illis, vt perspicuum est.

Respondeo 2. apud omnes certum esse, censuram particularem distinctè in aliquem latam, non nisi à prædictis tolli posse. Vnde si Episcopus Titium excommunicauit ob delictum præteritum, talis excommunicatio, etsi alioqui expressè non reseruata, tolli non potest à Parocho, vel à simplici Sacerdote ad confessiones audiendas deputato sine speciali commissione Episcopi. Quia id non posset fieri sine iniuria ferentis, vt per se patet. Et idè à pari dicendū videtur de censura, per sententiā confusè lata contra aliquos ob speciale delictum præteritum; hæc enim multis particularibus æquiualeat, & cum non sit lata sine

causa

causæ discussione, turbaretur iurisdictio ferentis, si ab alijs quàm à prædictis tolleretur.

Respondeo 3. maiorem esse difficultatem de censuris non reservatis, latis ab homine per sententiam generalem, pro culpis futuris. Nonnulli enim contendunt, eas non posse tolli nisi à ferente, vel alio habente eandem, aut maiorem potestatem; quia nulum est ius quo talis facultas inferiori tradatur. Multi tamen existimant idem de his censuris dicendum esse, ac de censuris iuris minimè reservatis, adcoque eas à quolibet Sacerdote, habente facultatem absolvendi à peccatis mortalibus, tolli posse. Quia cum censura iuris non reservata, ideo ab inferioribus tolli possunt, quia verisimile est legislatorem velle, vt ab iis tollantur, cū sibi eas nō reservauerit, vt iura ipsa loquuntur; dicendum videtur ob eandem rationem, censuras ab homine latis, per sententiam generalem, pro culpis futuris, eodem modo tolli posse, si non sunt reservata. Atque amba hæ sententia sunt probabiles, & in praxi tutæ, quamvis prior sit tutior. Vbi tamen consuetudo posteriori repugnat, prior absolute amplectenda est. Vt autem istæ resolutiones clariùs intelligantur.

Nota 1. sede vacante, posse Capitulum absolvere à censuris ab Episcopo latis quia Capitulum Episcopo quoad iurisdictionem succedit. Dico, sede vacante, siue Episcopus sit mortuus, siue non.

Nota 2. posse Episcopum absolvere à censuris latis ab Abbate, vel Archidiacono, vel Archipresbytero sibi subditis. Peccaret tamen contra debitum ordinem, si id faceret irrequisito inferiori, qui censuram tulit, & non exigendo præuiam satisfactionem, ab eo qui censura fuit ligatus.

Nota 3. Vicarium Generalem Episcopi habentē tantum commissionem ordinariam, & vniuersalem in tam Diocesim, non posse absolvere à censuris nominatim in aliquem ab Archidiacono, aliove inferiori latis, sed ad hoc commissionem specialem

accipere debere. Vnde à fortiori requiritur speciale mandatum vt possit absoluere à casibus, aut censuris Episcopo reservatis.

Nota 4. non posse Archiepiscopum absoluere subditos suorum Suffraganeorum, quos ipsi, vel eorum Vicarij Generales censura affecerunt, nisi in casu appellationis, aut visitationis.

Nota 5. posse Episcopum ex Trid. absoluere in foro conscientia suos subditos in propria Diocesi, à casibus, & censuris summo Pontifici reservatis. Quod intellige, de casibus occultis, seu non publicis, nec ad forum contentiosum deductis, aut si deducta sūt, non probatis.

Dico, in foro conscientia, non eo sensu vt absolutio à censuris non detur nisi in foro penitentia, sed ita vt non prosit pro foro externo; adeoque detur priuatim sine notario, & testibus.

Nota 6 posse Episcopum absoluere suum subditum à censura publica Papæ reservata, quando qui eam incurrit, non potest sine graui incommodo Pontificem adire. Si tamen potest ad Legatum, vel Nuntium Pontificis recurrere, ad id tenetur, vt ex iure constat. Verum etsi posset adire priuilegiatum si habet copiam illius, non puto teneri, cum iura ad eum non obligent.

Nota 7 quando Pontifex in Iubilæo, vel aliàs concedit facultatem generalem absoluendi à casibus sibi reservatis non modo posse, ex multorum sententia, confessarios approbatos absoluere à peccatis, & censuris sedi Apostolicæ reservatis, sed etiam ab iis quæ sunt reservata à locorum Ordinariis. Quia qui concedit maius, censetur concedere & minus. Verum hæc sententia nobis paulò dura videtur, quia non est credendum, quod Papa intendat derogare auctoritati Prælatorum inferiorum, nisi id aliquo modo exprimat.

Nota 8. ex Concilio Trid. sess. 14. cap. 7 quemlibet Sacerdotem posse in articulo mortis constitutum, ab-

absoluere à quibuscunque casibus, & censuris reser-
uatis. Imò aliqui dicunt quemlibet Sacerdotem id
posse, quamuis adsit Superior, vel proprius confessa-
rius quia Concilium videtur absolute potestatem il-
lam pro eo articulo concedere, & non tantum defi-
ciente confessario, cum dicat simpliciter, nullam ef-
feruationem in articulo mortis. Atque hoc val-
de probabile est, quamuis oppositum sit tutius, &
semper consulendum, nisi grauis causa obstet; quia
quando agitur de salute aeterna, certiora sunt eligen-
da. Vnde ne hac in re erretur.

Nota 9. simplicem Sacerdotem non debere absol-
uere constitutum in articulo mortis, nisi à censuris
quae impediunt susceptionem Sacramentorum, vel
Ecclesiasticam sepulturam, nimirum ab excommu-
nicatione, & interdicto personali. Debere etiam iu-
ramentum exigere a poenitente, sese presentandi
proprio superiori, quam primum id fieri poterit.
Quod si poenitens postea promissis stare negligat, in
similem censuram reseruatae eo ipso incurret: nisi
absolutionem à priori obtinuerit ab aliquo confessa-
rio, habente facultatem ab ea extra mortis articu-
lum absoluendi.

ARTICVLVS VIII.

De absolutione à censura.

QVIBVM est, quid requiratur in forma absolutio-
nis. *Respondeo* validam esse absolutionem à censu-
ris, datam illis verbis *Absoluo te.* Vnde si Sacer-
dos illis verbis intendat poenitentem absoluere à
censuris, & à peccatis confessis, id ad vtrumque suffi-
cit. Exprimi tamen solet censura à qua quis libera-
tur, & causa ob quam eam incurrit, hoc vel simili
modo: *Absoluo te ab excommunicatione, quam, ob
percussionem clericis, incurristi.* Imò hac expressio
necessaria est, quando poenitens plures eiusdem ra-
tionis